

FOAIE PAROHIALĂ NOIEMBRIE 2024

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catholicamd.ro

SACRAMENTUL POCĂINȚEI LUPTA SPIRITUALĂ

Pe 15 octombrie, am sărbătorit-o pe Sfânta Tereza de Avila, care în scrierile sale spirituale nota acest gând: „*Într-o luptă între bine și rău este ușor să luptăm pentru ceea ce este bine, dar când începem o luptă între „bine” și „mai bine” pentru ceea ce este „mai bine”, atunci situația este cu totul alta.*” Dacă vrem să înțelegem corect această gândire și această experiență, atunci vedem că întrebarea creștină nu este: „Îl urăsc pe Dumnezeu, îl urăsc pe aproapele meu?”, deoarece ura în sine este un rău, care-l distruge pe acela care urăște, indiferent dacă este sau nu credincios. **Întrebarea creștină este: „Îl iubesc eu pe Dumnezeu mai presus de orice și îl iubesc pe aproapele ca pe mine însumi?”** Conform dorinței lui Cristos, Creștinismul este o școală

a iubirii. Când vorbim despre ură, vorbim despre o boală care trebuie prevenită sau tratată.

Întrebarea creștină nu este: „Am furat, am luat lucruri care nu mi aparțin?” **Întrebarea creștină este: „Am folosit bine lucrurile materiale pe care le aveam la dispoziție?”** Aceasta înseamnă că, deși dacă pot afirma că nu am furat nimic, încă nu am răspuns la întrebarea referitoare la ce am făcut cu lucrurile care mi-au fost încredințate. Când cineva spune: „Acest lucru îmi aparține, este ce mi-au lăsat părinții ca moștenire!” sau „Avea mea nu am furat-o, am obținut-o cu mâinile mele!” înseamnă că el nu a atins încă nivelul de înțelegere creștină a lucrurilor.

Întrebarea creștină nu este: „Îl blasfemiez pe Dumnezeu, spun

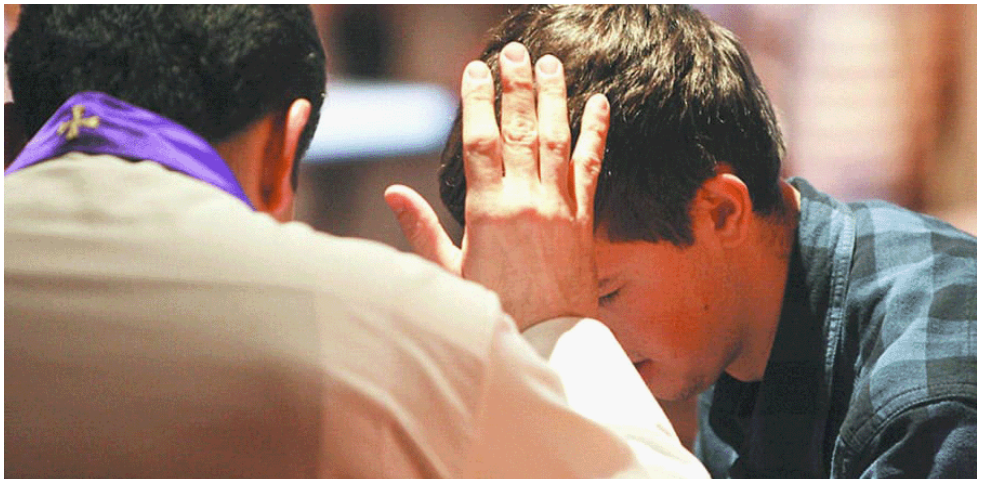
minciuni, bârfesc sau denigrez?”
Întrebarea creștină este: „Ce fel de cuvinte rostesc? Cum am folosit darul vorbirii? Chiar dacă nu am jignit pe nimeni, rămâne întrebarea: „L-am lăudat pe Dumnezeu, am dat sfaturi bune altora, le-am spus cuvinte de încurajare? Cu toții am experimentat în mod personal cât sunt de adevărate aceste întrebări.”

Când cineva trece pe lângă noi fără să ne spună un cuvânt, fără să ne salute, se poate întâmpla să ne simțim jigniți sau umiliți sau să ne simțim disprețuiți, chiar dacă celălalt poate să spună: „Nu te-am jignit nici măcar cu un cuvânt”.

Întrebarea corectă nu este: „Mi-am distrus viața sau am distrus viețile altora?” **Întrebarea adevărată este: „Ce am făcut sau ce am omis să fac pentru ca viața mea și viețile altora să crească?”** De îndată ce ne punem aceste întrebări, vom înțelege aspectele problemei alcoolismului, a drogurilor, a consumului excesiv de alimente sau a exceselor, în general. Este clar că a bea nu este un păcat. Dumnezeu a creat atât setea, cât și băutura; dar

atunci când un om nu mai ascultă de nevoile reale ale trupului său, ci își urmează patimile, el se distruge, își distruge trupul, își distruge posibilitățile de creștere, blochează sau împiedică ceea ce este pozitiv și intră într-un proces de distrugere. **Existența acestei posibilități de distrugere arată că există și ceea ce se numește păcat. Pentru că există răul, există și conceptul de păcat, dar întotdeauna în raport cu ceea ce este sănătos, bun, luminos și nobil.**

Este, într-adevăr, deplorabil când un creștin înțelege Creștinismul doar ca pe o luptă împotriva păcatului. El va deveni obosit, înfricoșat, cu o dispoziție sufletească proastă, descurajat și va pierde complet sensul vocației creștine. El va trăi în lume și va fi al lumii, iar viața lui nu va fi deloc diferită de aceea a celor care nu-l cunosc pe Cristos. Dacă ne trăim viața creștină doar ca o luptă împotriva păcatului, suntem ca un grădinar care își petrece timpul doar ca să smulgă buruienile și să îndepărteze paraziții, fără însă să planteze niciodată un pom fructifer.

Un astfel de grădinar ar trebui să-și pună întrebarea: „De ce îmi petrec viața curățindu-mi grădina și nu se schimbă nimic niciodată? Mereu aceleași buruieni?!”. El va ajunge fie să se descurajeze și să trăiască viața de azi pe mâine, fie să renunțe la acea muncă și să abandoneze totul. Dar dacă grădinarul pregătește solul și plantează o sămânță bună, atunci când va vedea că ea începe să crească, el își va curăța neobosit grădina și va crea toate condițiile pentru creșterea ei.

Așadar, **Creștinismul nu este o luptă împotriva păcatului, ci este o luptă pentru valori pozitive. Această luptă durează până la moarte și ea poate să necesite sacrificarea propriei vieți pentru alții.** În aceasta constă toată frumusețea vocației creștine, a ascezei creștine, a rugăciunii, a postului, a Spovezii, a chemării la fapte eroice de iubire.

O altă imagine care ne poate ajuta! Dacă cine spune: „Dumnezeu mi-a dat picioare ca să nu cad”, cu siguranță nu ești de acord cu această afirmație. Ai încerca să-i explici că picioarele sunt făcute ca să umblăm și nu ca să nu cădem. Dacă cineva persistă în convingerea că picioarele sale sunt făcute ca să nu cadă, ar trebui să-și petreacă întreaga viață într-un scaun cu rotile, de teamă ca nu cumva să cadă de îndată ce se ridică în picioare. Problema este însă mai mare pentru cel care stă jos tot timpul și nu vrea să se miște decât pentru cel care umblă și cade din când în când. Cel care nu se mișcă de teama că ar cădea, își face mai mult rău decât cel care se ridică și merge, iar uneori cade.

Parabola talanților (Matei 25, 14-30) ne ajută să înțelegem și mai bine că fiecare dintre noi, în această viață, trebuie să aducă roade de credință. Servitorul cu cinci talanți primește încă cinci. Cel care avea doi talanți primește încă doi. Cel care avea un talant nu l-a distrus, nici nu l-a pierdut, ci doar l-a păstrat și l-a înapoiat stăpânului său așa cum l-a primit. Stăpânul este nemulțumit, îi ia talantul pe care i-l dăruise și-l dă celui care avea zece, ca să aibă și mai mult.

Când privim această parabolă în lumina Spovezii, vedem foarte clar că Isus nu pledează pentru nedreptate, ci arată modul în care omul trebuie să-și înțeleagă îndatoririle. **Doar acela care lucrează, care progresează, care crește, care nu se lasă intimidat nici măcar de pierdere poate să facă ceva bun.** El poate să crească

și va fi recompensat. Din contra, cel care vrea să păstreze sămânța talanților, face deja un mare păcat. **Cel care nu crește, se micșorează, e sortit căderii.** „Așa încât cel care crede că se ține pe picioare să vadă să nu cadă” (1Corinteni 10,12).

Această parabolă ne arată de ce lenea este unul dintre păcatele capitale. **Lenea este o chestiune de necooperare a omului cu Dumnezeu.** Dacă eu colaborez la dezvoltarea darurilor mele, sunt harnic. Dacă nu încerc să-mi dezvolt darurile, sunt leneș. Dacă sunt leneș, înseamnă că nu mă voi maturiza, că nu mă voi dezvolta niciodată într-un om creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Lenea este, de fapt, cea mai profundă împotrivire față de voia lui Dumnezeu. Dumnezeu veghează cu gelozie asupra seminței talanților pe care a semănat-o în inimile noastre și nu este indiferent față de comportamentul nostru. Care tată este indiferent față de

creșterea și de progresul copiilor săi? Care grădinar este indiferent dacă o sămânță refuză să crească și se dezvoltă doar pe jumătate, nu crește pe deplin? Ar fi, cu siguranță, trist și rănit, căci înseamnă că a lucrat în zadar și că încrederea i-a fost înșelată.

Omul a fost creat ca să crească. Aceasta e legea interioară a tot ce a fost creat, mai ales a ființei umane. Toată creația poartă în ea legile creșterii și nici o sămânță din lume nu se poate opune creșterii, atunci când condițiile sunt favorabile. **Numai omul, în libertatea sa, poate să spună: „Refuz să cresc!”; cu alte cuvinte, el poate să aleagă lenea. Cel care alege lenea se opune planului primordial al lui Dumnezeu, care a stabilit legile creșterii pentru toate creaturile.**

(Cateheză inspirată din cartea *Dă-mi inima ta rănită - Spovada: De ce? Cum?*, a Părintelui Slavko Barbarić)

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

Pentru a fi un bun creștin nu este suficient să nu faci răul: este necesar să aderi la bine și să faci binele. De atâtea ori se întâmplă să îi auzim pe unii care spun: „Eu nu fac rău nimănui.” Și crede că este sfânt. Nu! De acord că nu faci răul. Dar binele, îl faci?

(Papa Francisc)

„Am visat un om care s-a prezentat la judecata lui Dumnezeu. Când l-a văzut pe bunul Judecător, i-a spus: „Doamne, vezi? Eu am pus în practică legea ta, nu am făcut nimic necinstit, rău, nelegiuit. Doamne, privește: mâinile mele sunt curate”. „Fără îndoială”, i-a răspuns Dumnezeu, „dar, totodată, ele sunt goale”. „Nu voi m-ați ales pe mine, ci eu v-am ales pe voi și v-am pus ca să mergeți și să aduceți rod, iar rodul vostru să rămână...” (Ioan 15,16).

(Raoul Follereau, omul care și-a dedicat viața îngrijirii leproșilor)

Omul trebuie să se angajeze în acțiune pentru viață, ca și când ar trăi o mie de ani, și trebuie să fie dezlipit de lumea aceasta, ca și când ar muri mâine.

(Evagrie Ponticul)